

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.419 van 9 juli 2015
in de zaak A. 216.156/XIV-36.499**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 juni 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 145.293 van 11 mei 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 19 juni 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen' hebben geen betrekking op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker zet in een eerste middel uiteen dat het bestreden arrest niet antwoordt op zijn grief dat in de aanvankelijk bestreden beslissing "geen motivering werd opgenomen rond het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoeker geen privé-, gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, valt. Daarenboven wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat "zelfs in het geval de bestreden beslissing zou moeten worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé-, gezins- of familieleven, dan nog moet worden benadrukt dat een dergelijke inmenging mogelijk is indien dit in de wet is voorzien en nodig is met het oog op de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde doelstellingen" en dat "verweerder [...] duidelijk [heeft] gemotiveerd dat hij toepassing maakte van een wetsbepaling en dat hij het opleggen van een inreisverbod nodig achtte ter bescherming van de openbare orde". Verzoeker toont noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van de bepalingen betreffende de jurisdictionele motiveringsplicht aan. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In een tweede middel zet verzoeker uiteen dat het bestreden arrest niet antwoordt op zijn grief dat "met inachtneming van artikel 74/11, § 1, eerste en vierde lid, rekening moest worden gehouden met de specifieke omstandigheden van [zijn] veroordeling". Verzoeker had meer bepaald gewezen op het feit dat hij éénmalig werd veroordeeld, nooit eerder in aanraking kwam met de politiediensten of het gerecht, na 1/3 van zijn straf in vrijheid werd gesteld en een schikking had getroffen waarbij hij afstand heeft gedaan van zijn hoger beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt daarop dat verzoekers "bewering dat hij slechts éénmalig in contact kwam met de politiediensten niet correct is", dat "verweerder vermag rekening te houden met de aard van de strafrechtelijke inbreuk", dat "het feit dat verzoeker maar één maal in België werd veroordeeld niet impliceert dat niet kan worden besloten dat hij een ernstig, reëel en actueel risico inhoudt op nieuwe schendingen van de openbare orde", dat "verzoekers bewering dat hij een schikking trof [...] en het feit dat hij slechts een derde van zijn straf diende te ondergaan [...] geen afbreuk [doet] aan het feit dat formeel werd vastgesteld dat hij een

ernstige inbreuk op de strafwet beging en dat verweerder hiermee rekening mag houden” en dat “verzoeker [...] onterecht voor[houdt] dat verweerder niet voldoende heeft onderzocht of hij effectief een gevaar vormt voor de openbare orde en dat een voldoende motivering hieromtrent ontbreekt”. Aldus blijkt dat verzoekers grief wel degelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beantwoord. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen juli tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams